

LA TUIES

— Això de posar-se les sabates, és una cosa ben empipadora! Si te la fiques tu mateixa, estàs dues hores i si te la fas ficar per qualsevol amic, desseguida mormura la gent.

DIARIO SEMANA' PLAMANTE Y LUSTRADO DE AVISIOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS
¡SALE HOY!

Nuestro programa: Seriedad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se pueda

El modo de hacer caudales poseyendo dos reales

Nota de la Redacción. Advertimos al respetable público que eso que hace correr Rufasta de que va a heredar son ochos y nueves y boflas para hacer callar a los acreedores.

Esta tarde estaba yo jugando al mus en un bar que hay en la cantonada de casa que se dice el Bar Niza junto con un mozo de cuerda que por cierto se dice Eufrasio, cuando la chica del amo, una chica muy guapa a quien llamamos entre nosotros *La Muñeca*, vino y me dijo:

Señor Rufasta, allí piden por usted.

—Bien hecho, hice yo. No está mal pensado que hagan una colecta a beneficio de un servidor. Cuando sea hora de vaciar la safata, que avisen.

—No, no, no es eso. Es un señor que quiere hablar con usted.

—Mal negocio, pensé. Cuestión de pafias. Dígame que ahora estoy ocupado y que iré de aquí un rato. Así me doy importancia.

Y para paasar más tiempo, llamé al dueño del bar y le dije:

—Usted que es hombre de mucho talento (le debo dos cigalones de ron y cuatro copas de "Kysset") debía reformar este establecimiento.

—Hombre, eso estaría tan bien como usted si me pagara la cuenta, respondió el hombre que hace como los elefantes porque no se anda nunca por las ramas (supongo que no habéis visto nunca a un elefante andarse por las ramas). ¿Y qué reforma haría usted?

—Yo transformaría esta dependencia en un salón dorado. Entonces, le podría usted poner de nombre el "Bar Niza d'Or". Y cuando ha-

blaran de su hija le dirían: *La muñeca del Bar Niza d'Or...*

—Más le valdría a usted pagarme lo que me debe que hacer chistes tan malos.

—¿Pero no cree usted que es una buena idea? Verá, pregúnteselo a Eufrasio, que es hombre de mucha experiencia, porque como es mozo de cuerda se pasa la vida dando la vuelta al mundo...

—Señor Rufasta — hizo otra vez la chica del bar — aquel señor dice que se impacienta.

—Pues que pase.

Entró el hombre, que tenía una cara de tres dioses, se descubrió ceremoniosamente escupió de cantón, se limpió las uñas con un escuradientes que cogió de encima de la mesa y me dijo:

—Yo venía a ver si quiere usted hacer un negocio conmigo...

—Usted dirá.

—Es cuestión de poco dinero...

—Hombre, veré, en eso, el que más y el que menos...

—Sí, sí... comprendido. Pues, veré. El negocio es muy sencillo y si usted y yo lo hacemos, en pocos días, millonarios.

—Mira que tal.

—¿Usted no se lo cree? Yo le explicaré. Mire: se cogen dos huevos.

—Muy bien.

—Si usted se empeña...

—Yo no, porque lo tengo todo empeñado, ¿sabe? He estado mucho tiempo estudiando este asunto y me he gastado cuanto tenía... Pero, aguarde, que el momento del triunfo se acerca... Cogemos los dos huevos y los ponemos a hervir.

—Ya.

—Al cabo de unos minutos, los dos huevos se han vuelto duros. Entonces, con esos dos duros, compra usted más huevos, vuelve a empe-

zar y cuando lo ha hecho usted sesenta y cuatro golpes, millonario. Conque, si me quiere usted dar una peseta para empezar a comprar huevos...

—¿Una peseta? hice yo. ¿Usted quiere hacer de verdad el negocio ese de los huevos?

—¡Ya lo creo! Es exacto, matemático...

—Pues, espere.

Y el hombre, ante el peligro eminente, que decía Pico, de que le rompiera la cara, se fué al botavante...

RUFASTA
Jugador del mus y socio de la "Lira Ultramarina".

EL LEVANTAMIENTO DEL ESTADO DE GUERRA

El Cónsul del Estado de Guerra (República de Honduras) entrando a mano derecha) nos ruega desmintamos el rumor de que en su país haya habido un levantamiento.

Aunque nosotros no hemos acogido tal rumor, porque no nos gusta meternos en Honduras, publicamos gustosos la rectificación porque como estos días se ha hablado tanto del levantamiento del Estado de Guerra, deseamos evitar infusiones, que diría Cullaré.

Relaciones inverosímiles

EL MAGNETIZADOR

Aquel señor incrédulo que, de puro agotado, ya no creía ni en el amor, sonreía escépticamente cuando le hablaban del magnetismo. Decía que todo era mandanga pura, como Trotzky cuando afirma que en Rusia se está mejor que en el "Edén Concert" cuando tocan el jazzband. Pero un día asistió a una sesión de magnetismo, entre hombres solos y vió cosas tan prodigiosas que se quedó turlulato.

El magnetizador, en efecto, hacia unos pases magnéticos ante el miembro que quería adormecer y lo lograba con una rapidez y exactitud matemáticas. Es claro que aquellos pases no eran de tranvía, ni de *tourant*, ni de libre circulación por la sombra, como aquellos que vendían en Madrid cuando los *isidros* lo eran de nombre y de hechos. Hacia extender un brazo, magnetizaba al individuo y el brazo se quedaba inmóvil y rígido como una mala cosa. Soplabla con fuerza y el brazo recobraba su perdida agilidad.

Entonces, aquel hombre que, como ya hemos dicho, había pasado a la reserva absoluta en lo de poder hacer grimegia con señoras, se atrevió a preguntar:

—¿Y esto se puede hacer con todo?

—Con el miembro que usted quiera, repuso el magnetizador.

Y, en efecto, al cabo de un momento, el hombre que antes no creía en el magnetismo, se encontró en posesión de las perdidas fuerzas...

Entonces, el hombre, tranquilamente, se sacó un revólver del bolsillo y lo apuntó al pecho del magnetizador.

—¿Como sopla usted, le dijo, le salto la tapa de los sesos!

Ramón Pérez de la Palma

ACUDIDOS ESMERADOS

(Se sirven calientes, a las cuatro de la tarde).

¿En qué se diferencia Perchicot, el *chansonnier* de "Eldorado" a unas medias de seda?

En que aquel "as" Perchicot y estas *son per chicotas*. (Se suplica el árnica).

o o o

¿En qué se parece un bergantín goleta a un borracho? En que va a la vela.

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 30, 1.º - Tel. 4656 A.

SURT ELS DIJOS

NO ES POT DIR BLAT...

EN un music-hall de tercer ordre — per consegüent, dels que resulten més cars — un comerciant de farines que no sabia com matar el temps, sopava amb dues rumbistes. Ell, habituat al servei del "Suís" i de cà'n Llibre, no menjava gaire. Trobava tots els plats ordinaris i dolents. Les noies, menys refinades, endrapaven per quatre i bevien per vuit.

Arribada l'hora dels postres — una fruita variada, dura i mal rentada — portaren el xampany. L'home acostà la copa del daurat líquid a la seva boca i mormolà:

—No val pas gaire, aquest xampany...

—Que no? — interrogà una de les noies—. Esperi's a veure la nota...

DEFINICIO DEL MATRIMONI

Cada tarda, al cafè del "Tívoli" es reuneix una penya de viatjants que perllonga la seva estància fins a les quatre o quarts de cinc. Allí es parla de tot: de negocis, de política, de futbol i de juergues.

—Jo — deia l'altre dia un dels contertulis —

no estic per romansos. Em caso i prou fer el calavera.

—Ah! Et cases? — interrogà un de la colla.

—Sí. Què hi trobes a dir?

—Jo, res. Es una ximpleria, casar-se, però, en fi, no és de les més grans... Almenys, és una equivocació que encara que vulguis, no la pots repetir sovint...

EL REVOLVER

Els diumenges a la tarda, en una torreta propera a la Rabassada, es fa ball amb radio. La filla dels propietaris hi fa venir a les seves amigues que van sempre voltades d'una colla de xicots.

L'altre dia, tot ballant un tango enervador i excitant, la noia senti un bulto estrany que s'interposava entre el seu ballador i ella, que anava abillada amb un vestit excessivament prim.

—I ara! Què és, això? — interrogà.

—Es que... — respongué, torbat, el noi — com que quan sortim d'aquí és tard, m'emporto sempre el revòlver, pel què pogués passar...

—Ah! Fa bé, fa bé!

El diumenge següent, el sarauista opinà que allò no s'havia de repetir. I, abans de sortir, va agafar pel seu compte a la raspa de casa seva que va apaivagar la seva set de combat amorós, després de lo qual, se n'anà fòt tranquil cap a la torre en qüestió.

I, a penes havia començat a iniciar els primers passos de shimmy, que la noia, notant el canvi, exclamà:

—Ai, ai! Que ha sortit de casa sense revòlver? Mare de Déu quina imprudència!

L'ETERN INFANT TERRIBLE

—Mamà, que no em fas un petó, abans de portar-me al llit?

—No! Has sigut molt dolent i t'he hagut de renyar aquesta tarda!

—Llavors, el papà, per què renya a la minyona al menjador i li fa petons a la cuina?

LA FOLLIA DE LES GRANDESES

—De manera que per fi has caigut? Desvergonyida, mala filla, indecent!

Amb aquests termes, la senyora Pona, mare de la simpàtica Josefina, l'assabenta de que ho sap tot.

—Perdó, mamà... perdó... Em va auto-suggerir!

—Com va ésser?

—Em va prometre un auto!

L'hortolà de Sant Boi

DISCRECIO

FEIA més de tres mesos que en Julià anava empaïtant a la xamosa Engracieta sense poguer aconseguir res d'ella. Al cine, al Passeig de Gràcia, a l'Horxateria Valenciana, a tot arreu i a tota hora, sense sapiguer com ni perquè, ella se'l trobava sempre al seu costat.

Per fi, una tarda, en Julià es va decidir a jugar-se el tot per tot i, sapiguent que el marit de la Engracieta era fora, es va presentar a casa seva.

—Que no hi és, el senyoret? — li va dir a la minyona.

Prou que ho sabia, ell, que no hi era! Però aquella estratagema era la què havia de salvar-lo. L'Engracieta, ignorant qui era el visitant, el va fer passar pensant-se que portava algun recado urgent.

En Julià, al veure's sol amb la xicoteta, va declarar-li resoltament les seves atrevides intencions.

—Com! — digué ella —. I ara! Això que vostè em proposa és una bogeria! Vostè no pensa quines conseqüències portaria això si el meu marit se n'enterava!

—Oh! — va respondre en Julià amb perfecta calma —. Com que no li explicarem pas!

Tit Ella.

LA RASPETA DE MASNOU

ES deia Carme i els seus pares, que tenien unes terres i una caseta al pintoresc poblet de Masnou, l'havien enviat a servir a Barcelona.

Com que tenia només setze anys i era d'allò més bufona, no li van mancar admiradors des dels primers dies: Ella, que es pensava que tots anaven de bona fe, els hi deixava pendre totes les llibertats, fins que en va trobar un de més espavilat que els altres i que, a més de pendre's llibertats, li va pendre una altra cosa d'aquelles que no es poden tornar encara que es vulgui.

Al cap de dos o tres mesos, la Carme es va començar a sentir malament, per lo què abandonà la casa on treballava i se'n tornà cap al poble.

Els seus pares l'acolliren plens d'alegria. Feia tant de temps que no l'havien vista! La seva mare, tota satisfeta, li va preguntar:

—I què, no portes cap record, de Barcelona?

—Prou, que en porto un, però encara no sé si serà un nen o una nena.

Van Tresca.

—Que és estrany! Aquesta xicoteta la conec i no em puc recordar de quina "chaise-longue".

ERA tan bonica la Carmeta, que no fixar-se en el seu tipet hauria estat per en Rafel la més greu de les inconveniències, i ell era incapaç de faltar en res, quan de xicotetes guapes es tractava. Era natural. Desproveït d'ocupació i posseïdor d'una quantiosa fortuna, passava els migdies al cassino, les tardes pujant i baixant tramvies a fi d'aprofitar les empentes de les plataformes, i les nits recorrent els llocs d'esbarjo de Barcelona, que no són pocs ni barats.

El primer dia que s'hi va fixar va ésser un dijous que, contra la seva costum, s'havia llevat de matí, i ella se n'anava cap a la oficina on feia anar els dits — en el bon sentit del mot — vuit hores diàries. Ja li hauria dit quelcom, ja, però va reflexionar que amb la cara de son que devia fer, seria acollit pot ésser amb una rialla burleta. La va esperar, doncs, el mateix dia i al mateix lloc, a tres quarts de tres de la tarda. Aquesta hora en què el nostre femellam porta l'encís de les seves gràcies als carrers de Barcelona i aixeca l'admiració del jovent en forma de pluja de botons de calçotet, li semblà la més oportuna. Ple, doncs, d'aquest optimisme sa que desperta tota dona bonica, en Rafel li digué aquelles ximpleries preliminars de tot "flirt". La noia, que es veu que no era novella en l'art d'estimar, se'l va escoltar amb complascència i quan es deixaren a la porta de la oficina ja havien quedat per trobar-se a les set, en sortir de la feina.

Com vostès veuen, la cosa anava com una seda i en Rafel tenia motius d'estar encantat de la seva sort. Amb la impaciència que poden imaginar-se els llegidors, comparegué a la cita i la Carmeta, a les primeres de canvi, li exposà amb tota claretat la seva manera de veure les coses de l'amor.

—Miri, Rafel, a mi no m'agrada anar amb embuts. Ja comprendrà vostè que amb els vint-i-cinc duros que em donen a l'oficina, tenint de mantenir a la mamà i a la meva germaneta, i al preu que estan avui en dia les sabates, les mitges, la roba blanca, els vestits, les pells i els polvos d'arros, no en tindria ni per començar. Oh!, tranquilitzis, que no vaig a fer-li cap proposició deshonest; sóc incapaç de demanar diners a cap jove guapo i elegant com vostè. Jo tinc dos vells que sostenen les meves despeses. A l'un li consagro els dissabtes a la tarda, ja que fem setmana anglesa al despatx, i a l'altre els diumenges al matí, perquè a mi m'agrada molt, a les festes, anar, després de dinar, per les meves: cine, teatre o sala de ball. Si després de tot això, vostè persisteix en les intencions que m'ha demostrat, té d'ésser amb una condició: el nostre amor ha d'ésser completament desinteressat... però tolerant amb els meus compromisos personals.

Naturalment, el xicot va dir que si de seguida, i varen quedar pel diumenge següent a dos quarts de quatre, davant de "El Siglo"... En Rafel, quan la va deixar, se sentia fet un modern Lluís XIV...

o o o

Mai, en cap època de la seva vida, en Rafel havia trobat els dies més llargs de passar que aquella setmana. Li semblava que aquell diumenge no tenia d'arribar mai. Mes en aquest món tot ve pels seus passos comptats i, per fi, tocaren dos quarts de quatre de la tarda del diumenge tan desitjat.

Puntual com el procurador a principis de mes, arribà la Carmeta, xiroia i virolada, com una aqueta en dia de Sant Antoni. Pujaren Rambla amunt i, al cap d'un moment, se'ls hi acostà una

florista que al matí no havia pogut col·locar tota la seva mercaderia i que digué molt amablement a en Rafel:

—Miri que són boniques i fresques, aquestes violetes... Compri-me-les per aquesta nena tan bufona...

—Quant ne vol?

Aquesta, que "el veia venir", va respondre:

—Cinc pessetes, senyoret.

El noi pagà i callà.

—Es maco aquest ram... — digué, amb un somriure d'agraïment, la Carmeta—. On anirem?

En Rafel proposà un hotel qualsevol.

—No, no... De cap manera... Figura't... Jo sóc una noia de molt compromís i si m'arribessin a veure entrar... A més, tinc la sospita de què un dels meus vells em fa el salt amb una raspa. Calcula el què passaria si per una desgràcia ens hi topéssim!

En Rafel coneixia un reconet deliciós i poc freqüentat, al Tibidabo, sota els pins...

—Sí, sí! Al bosc! Ai quina il·lusió em farà! — digué, tota romàntica, la Carmeta. Però de prompte, com asaltada d'un temor —. En tramvia no, eh? Si algun conegut dels meus vells em veïés, amb lo gelosos que són...

Agafaren, doncs, un taxi. I allà, en la mitja

fosc del crepuscle, damunt la terra humida, es consumà, força incòmodament, el sacrifici. Sacrifici, perquè sacrifici era, per un home refinat com en Rafel, el fer l'amor en aquella forma camperola. Però els sacrificis en certes parts del cos d'una noia maca, fan de bon passar.

Quan tornaven cap a Barcelona, la Carmeta contemplà el vestit d'en Rafel.

—Ai! T'has tacat tot de terra!

—Sí, tens raó, però no té importància.

—Oh, sí! Em sembla que aquest color, si es taca, es fa malbé.

—Me'n faré fer un altre.

De prompte, la noia mirà la seva faldilla.

—Ai, Rafelet meu, quin compromís! Allà baix se m'ha estripat la faldilla... Si la mamà ho veu, quin escàndol!

I es va posar a plorar.

—No siguis així, tonteta. Mira, procura que avui no se'n dongui compte i demà al migdia, quan tu surtis de treballar, anirem a comprar-ne un altre...

o o o

L'endemà, al vespre, mentre en Rafel s'anava despullant va fer els comptes d'aquella sessió d'amor desinteressat. Eren així:

Violetes, 5 pessetes; Taxi, 75; Un vestit, 300; Total, 380 pessetes.

Setanta sis duros! No estava mal, per començar... El diumenge següent, en Rafel, en lloc d'acudir a la segona cita de la Carmeta, se n'anà de dret, en tramvia, a una casa molt familiar de Sant Gervasi, on trobà, per deu duros, una cambra perfumada i una menor de setze anys, deliciosament interessant...

E. Alonso

CONFUSIO

EL senyor Antonet és propietari d'uns terrenys a Santa Coloma, on té edificada una torreta. Com que aquells indrets han guanyat molt, ha pogut vendre's algunes parcel·les a bons preus i això li permet viure una vellesa relativament tranquil·la.

Cada matí se'n va a donar un passeig amb l'aca, una aca ja velleta, però que com que no ha hagut de treballar gaire es conserva bastant bé. Mentrestant, la senyora Roseta, la seva muller, li prepara el dinar i quan ell torna ja s'ho troba tot a punt.

El senyor Antonet és sord com una tàpia i això dóna lloc a algunes escenes divertides. L'altre dia, quan va arribar a casa, de retorn del seu passeig matinal, l'estava esperant l'agent de contribucions.

—Déu lo guard! Com està, senyor Antonet?
— li preguntà.

—Bé, moltes gràcies...

—Ja veig que té bona cara... Oh! I la seva senyora també es conserva molt fresca!

El senyor Antonet va entendre malament, creient que li parlava de l'aca i respongué amb tota la naturalitat:

—Sí... Però té anys, ja, la pobra, i quan la munto hi tinc d'anar amb la mar de cuidado...

Von Bent

EL SIMIL ELEGANT

ANTIC cronista d'operacions durant la gran guerra, desempenya actualment la secretaria particular d'un gros comerciant, home molt aficionat a la vida de nit.

Un i altre passen la més gran part del temps per cabarets, music-halls i altres llocs d'esbarjo honest.

L'altra nit, una vicioseta de l'"Excelsior" a qui l'ex-cronista contava les seves aventures al front occidental, li va preguntar intencionadament:

—I què, es va habituar de pressa a les costums de França?

—Prou! — respongué ell—. Es una terra molt agradable, plena de simpatia...

—I a l'amor a l'estil francès, també s'hi va acostumar?

—No, senyoreta. Respecte a això, no vaig passar-hi mai de les "alambrades".

Chick Kett

LES ESTRELLES

EN Cuyàs té una amiga que, si bé és bonica, jove i elegant, té una història accidentada com una novella per entregues. Ha estat minyona, pensionista de cà la Emília, tanguista, ballarina, entretinguda, què sé jo! Les seves Memòries omplenarien sense gaire esforç, un volum gros com l'Anuari Riera. Però en Cuyàs se l'estima perquè és una refinada i els més delicats i exòtics plats de la cuina amorosa li són familiars.

L'altre vespre estaven al jardí, després de sopar, i la xicota, el cap en l'aire, contemplava les estrelles.

—A que no saps en què pensava, ara? — digué la xicota.

—Prou! — va respondre en Cuyàs —. En el número d'homes que han arribat a dormir amb tu...

Kim-Hett

—Si ara entrés el meu marit, no tindriem més remei que trencar.

—Sí: les meves costelles.

ROMANÇ DE LA CIGALA

Esprement la mia pensa
e ajudat del bon sentit
mentaré, fael, l'història
d'una cigala joliu
que cantaua, amorosida,
de l'amor, a sòn albir,
e que causà la tristesa,
a una donzeyla e fadri.
Era en temps de la calitxa
e quan tota cuca viu
quan cantaua la cigala,
al clar d'un formós mati.
Tantost, lo fadri, l'albira,
la caça e empren lo camí
e la ofren a la donzeyla
que d'amor n'he té desig.
La donzeyla té una gabia
en beyl e frondós jardí;
e, lo fadri, n'empresona
la cigala, gabia endins...
Com gaudia la pareyla,
la cigala amorosint!
Com gosauen de la vida
els forts dies de l'estiu!
Mes ay! que del món les coses
acaben en son destí;
ainsí, la joliu cigala
al fred d'hivern va finir!
E de la cigala morta,
la donzeyla s'entristí
e pensaua en no sentir-la...
e moix restá, lo fadri!...
Per a conort d'eixes penes
ab lo tornar de l'estiu,
vindrán les cigales noues
ab sos cants, amorosint:
Ainsí, feu l'ull viu, donzeyles,
si d'amor tenui desig;
e cerqueu, entre les noues,
la que hus canti... hivern e estiu!

Reproduit per
Fra Anselm Tarot

—Si vostès pensessin en lo què penso jo, estic segura que també posarien els ulls com els poso jo i es farien les mateixes il·lusions que jo em faig, que són la quar de grosses.

L'ABSTENCIONISTA

LA escena passa a l'"Excelsior". Una colla d'amics que han destapat ja vàries ampolles de "Pommery" conviden a una xicoteta que durant la nit ha fet també copioses libacions.

—No, moltes gràcies! Avui no pot ésser!

—Per què? Que et trobes malament?

—No, però, he canviat de pensió i encara no estic acostumada al nou camí que tinc de fer per anar-me'n cap a casa...

But Hif Harra

UN BON AMIC

QUAN en Forn, empleat a la casa Bou, Vedella i Cia." arribà al despatx, tots els seus companys estaven ja assabentats del seu infortuni, empro, per respecte al dolor que en aquells moments havia de sentir, callaven. La Marieta, la dolça Marieta, se li havia escapat de casa deixant deserta la llar.

En Forn era, encara que no ho semblés, un filòsof i la fugida de la seva dona, que al principi l'havia afectat molt, va acabar per no preocupar-lo gens. Tornava a viure els dies feliços de solter, sortint al vespre fins a l'hora que li semblava, menjant quan

tenia per convenient i sense cap dels amoinos que porta la vida de casat.

Quan van haver passat tres o quatre setmanes, el gerent s'atreu a dir-li:

— Senyor Forns, jo fins ara, no m'havia atrevit a dir-li res per no recordar-li més la seva desgràcia... Tots ho hem sentit molt... I, segurament, el qui se n'ha anat amb la seva dona, era un amic seu...

— Oh! — respongué en Forns —. Ho era i ara que m'ha lliurat de la tirania conjugal encara ho és més!
B. Orrango.

LA NOIA IGNORANT

EN certa aristocràtica societat de ball de la barriada de Gràcia hi han uns quants xicots un xic desvergonyits que es dediquen, en els intermedis, a contar contes verds a les noies. Són el terror de les mamàs i la preocupació constant dels honorables senyors de la junta directiva, mes ells, per això, no reculen i van fent.

L'altra tarda, un d'ells va fer a una balladora la següent pregunta, que, com vostès veuen, era completament desproveïda de mala intenció:

— Sap vostè quina semblança hi ha entre un carburador i lo què fa marit i muller quan són al llit?

— Veurà — respongué amb to innocent, la noia, — com que jo no sé...

L'atreu sarauista esperava precisament que la xicota li digués que ella ignorava lo què podien fer al llit marit i muller, per explicar-li amb tots els detalls, però es quedà glaçat al sentir que ella acabava dient:

— ... com que jo no sé lo què és un carburador...

Shimmy.

L'AVENTURA INEXPLICABLE

EDUCADA en un ambient completament modernitzat, la Rosaura, filla dels senyors de Cumí és, tanmateix, un xic massa des preocupada. Parla de tot amb un "sans gène" tan gran que escandalitza noies timorates, mamàs austeres i senyors respectables.

L'altra tarda parlaven, en una reunió, d'un celebèrrim futbolista quan la Rosaura, amb tota la tranquil·litat, exclamà:

— Ah! Ja el conec! He dormit amb ell!

Calculin l'escàndol que es va armar. La senyora de la casa exigí immediatament una explicació a l'atrevida Rosaura.

— Sí, senyora, sí — respongué aquesta amb tota tranquil·litat —. Vostè hi era...

— Què dius, santa cristiana? Que t'has tornat boja?

— No... Recordi... Aquella vegada que veníem de Girona i no vàrem trobar sleeping... Recordi que ell estava assentat al nostre costat i dormia roncant com un porc...

Van d'Hadda

— Tan jove, ja la deixen sortir els seus papàs?
— Lo estrany seria que a vostè, tan vell, el deixés entrar ningú!

ELS GERMANS SIAMESOS

El senyor Palet, de Sabadell, pretèn que en lloc del món, i encara menys, naturalment, a Terrassa, hi ha una ciutat que reuneixi els atractius de la pàtria d'en Costa i Deu.

Un dia estava discutint amb un viatjant que tenia ganes d'amoïnar-lo.

— A veure si a Sabadell han tingut mai dos germans siamesos!

— Què vol dir? — va interrogar el senyor Palet —. Dos criatures enganxades per l'esquena? A Sabadell van néixer dos nens en aquestes condicions, ara que, en lloc d'ésser germans, eren cosins...

K. Pritxet

EL SABLISTA ORIGINAL

EN Pep, especialista en el difícil art de sablitzar a la gent, va anar a trobar a En Manel, antic company seu de treball.

—Noi — li digué—, et vinc a veure perquè tinc de pagar la dispassa i no tinc quartos. No em podries deixar vint duros, fins al mes que ve?

—Home, precisament em trobes en un moment que em ve molt malament...

—Amb deu, per això, ja convenceria a la dispassera....

—Es que tampoc te'ls puc deixar...

—Dóna'm cinc duros, almenys. Els hi donaré i inventaré qualsevol pretexte per donar-hi una mica d'allargos a l'assumpte...

—Noi, ho sento molt, però és que no tinc cinc duros, ni tres, ni dos — objectà en Manel, esperant d'aquella manera treure's de damunt aquella llauna.

—Dóna'm dos peles, doncs. Mira 'avui no aniré a la dispassa a sopar. Menjaré en una taverna i aniré tard a dormir quan la dispassera sigui ja al llit. Demà, me n'aniré ben aviat i miraré si trobo un altre amic que em tregui del compromís...

—Es que no tinc més que cèntims, a la butxaca...

El porfiat sablista, veient que no podia treure-li res, adoptà llavors un aire tràgic.

—Mira — li digué—, ja veus en la tràgica situació que em trobo. Almenys, perquè pugui oblidar-la bevent vi negre, dóna'm trenta o quaranta cèntims...

Kar Trons

CADA COSA A LA SEVA EDAT

LA Cristina, que pertany a les classes passives de la galanteria, té una nena molt bufona que es diu Roser i és la mar d'entremaliada. Té onze anys, però és més mal intencionada que si en tingué quinze.

L'altre dia, la minyona la sorprengué amb en Joanet, el nen del porter, que té nou anys, entregada a certes manipulacions que convertien el lloc en un cine realista.

—Ai la mamà quan ho sàpiga! — digué la raspa —. Porca! Desvergonyida!

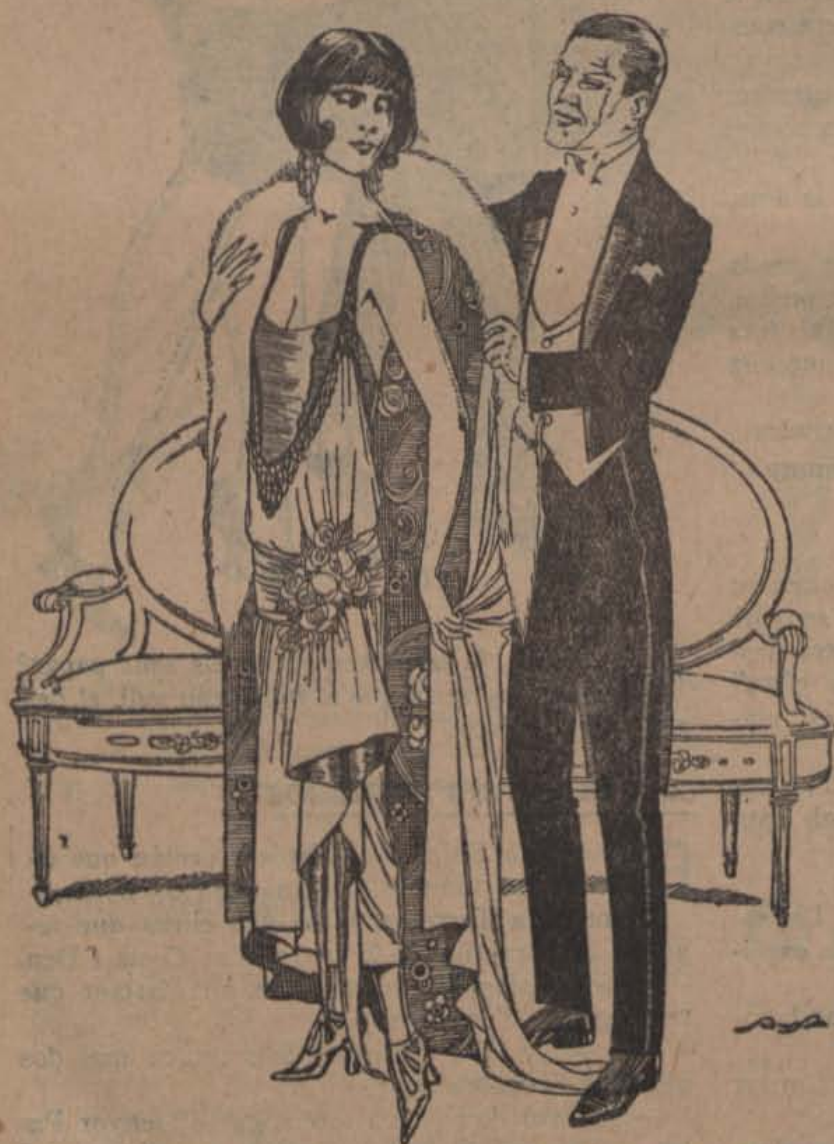
Amb la mar de precaucions, la raspa explicà el fet a la Cristina. Aquesta l'escoltà amb tota calma, sense immutar-se, agafà a la seva filla i amb un to completament maternal, li digué:

—Nena, això que has fet aquest matí és molt mal fet, saps? M'has donat un disgust molt gran i m'has fet passar molta vergonya...

La criatura, penedida, baixava el caparró, a punt d'esclatar en plors.

—...perquè— acabà dient la Cristina — encara ets massa pe tita, per aquestes coses.

Van Tresca

—Es inútil: no tinc confiança amb les seves promeses; recordi que ha pres totes les amigues dels seus amics.

—Sí, però consti que després els hi he tornades!

AL VOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'n envien propis d'ésser coneguts a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de «deu peles», cobrables en la nostra Administració, o per giro postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpfil!

MIDA PREVISORA

EN una societat recreativa que no volem nomenar perquè no estem per compromisos, hi havia un xicot d'aquells que no estan per romansos, i noia que atrapen, noia amb qui s'aprofiten tant com poden.

Una de les seves víctimes fou la Carola, xicoteta alegre i un xic massa confiada que se'l va pendre en seri, creient que s'hi casaria. El resultat fou que un diumenge que feien funció, ell me l'amagà en un recó de l'escenari abans de començar la funció i allí la someté a una sessió de cinè *por todo lo alto*.

La xicoteta, complascenta, es deixava fer, empro quan veié les proporcions alarmants que prenia l'assumpte, digué, tota espantada:

—Ai! Per l'amor de Déu! Que em comprometràs! Si algú ens veu!

—No tinguis por, tonteta, que jo ja vigilo i, així que vinguin, ja t'avisaré.

Bark Keta

...

L'HORA EXACTA

EN Quimet cada dia feia tard al despatx. Allò ja era una cosa tradicional. Arribar puntual, ni pensar-hi. I tenia tal habilitat per excusar-se, que deixava a l'amo desarmat quan li deia quelcom.

—Quimet! Es un quart de quatre de passo!

—Què diu, senyor Rafecas? N'està ben segur?

Jo porto el meu rellotge amb el de l'Acadèmia de Ciències i marca les tres i dos minuts...

El senyor Rafecas, en vista d'aquell argument, callava.

—Quimet! són a prop de dos quarts de deu!

—Què diu? Si no pot ésser! Miri: he sortit de casa i el meu rellotge marcava tres quarts de nou. Ara marca les nou i sis minuts...

Davant de tanta comèdia, el senyor Rafecas va perdre la paciència.

—Tot això no m'estranya. Miri: quan jo era jove i festejava, no podia estar més que mitja hora amb la meva xicoteta, perquè sinó hauria arribat tard a casa. I, miri si és estrany, eh? arribava que el meu rellotge marcava les dotze i sortia marcant les sis...

Van Dull

...

LO PRIMER ES LO PRIMER

VAIG quedar extraordinàriament sorprès quan en Baulés em va dir que ja no tenia al despatx a en Ricard, de tenedor de llibres. La meua sorpresa era justificada, puix el xicot feia dotze anys que era a la casa.

—I doncs, com va anar, això? — vaig preguntar-li.

—Es un barra!

—Què dius, ara?

—Sí, senyor, sí! Un barra. Figura't que un mati el sorprenen petonejant a la meua filla. El crido apart, li dic que allò estava mal fet, reconeix que tinc raó, bueno, i no passa res. Als dos dies, faig l'arqueix de caixa i em falten vint duros. Miro, comprovó, i, per fi, em confessa que els ha necessitat per un compromís, que ja me'ls tornarà... Res. El perdono altre cop, i, al cap d'uns quants dies, se me'n va del despatx cinc minuts abans de l'hora de plegar sense demanar-me permís. Llavors vaig perdre la paciència, i el vaig fúmer al carrer.

Kar Bo

LA DECLAMACIO INTERROMPUDA

EN un teatret de barriada es celebrava fa anys una festa literària prenent-hi part "varios aventajados jóvenes" i unes quantes xicotes, molt aixerides i trempades.

Estaven a mig programa i un noi melenut començà a llegir un poema quin primer vers deia així:

"Sento un neguit que em dona gran frisança..."

En aquell moment, a la porta del teatre es sentí el soroll d'unes esquiles.

Una veu de noia, que sens dubte no es donava compte de l'efecte que anaven a provocar els seus mots, digué:

—Les cabres!

Una immensa rialla ressonà en el teatre, i el poema no pogué ésser llegit.

But-Hif-Harra

•••

UN HOME DESORDENAT

EN Tomàs estava d'encarregat en una fàbrica de bidons de Sant Martí, on l'apreciaven molt, puix era treballador, intel·ligent i molt voluntariós. Tot ho volia fer ell. Si demanaven un albarà, corria cap al despatx a buscar-lo; no anaven prou de pressa per carregar un camió i ell s'hi posava; no trobaven un gènere qualsevol i se n'anava a treure'l ell mateix del magatzem...

Un matí va anar un client a buscar uns bidons i com que era dia de molta feina, se'n va anar al pis superior a complimentar personalment l'encàrrec.

En aquestes, l'amo de la fàbrica va sortir i es topà amb el comprador al que, com és natural, començà a donar taba.

Al poc rato, en Tomàs, carregat com un ase, compareixia amb els bidons.

—Però home — li digué l'amo — què fa? Quina mania té aquest individu de fer-s'ho tot ell! Que no sap cridar a una aprenenteta perquè els hi faci baixar?

Bit Lleta

•••

LA CINTETA

TENIA fundades sospites per creure que el senyor Blasi, el meu principal, s'entenia amb la raspa, la xamosa Cinteta, a manca de qualsevol altra dona que pogués servir-li a aital fi. Perquè l'avarícia del senyor Blasi — corredor de cotons i solteró impenitent — era tal que no era de suposar que es gastés mai un o dos naps per anar de senyora.

Un matí, el senyor Blasi estava tancat al seu despatx quan el vaig sentir que cridava a la Cinteta.

—Bah! — vaig pensar jo —. La primavera deu fer sentir els seus efectes en el temperament del burgès. Escoltem, a veure si es sent quelcom.

Passaren uns minuts i la veu del senyor Blasi pronuncià:

—Sembla mentida que siguis tan bruta.. Encara no l'he ficat tota i ja l'haig de treure de tanta brutícia que hi ha...

—Dispensi, senyoret — responia la Cinteta —, però jo crec que és el dependent qui hauria de fer la "limpieza"...

Recristina! Vaja quins vicis m'atribuïa la noia! No vaig poguer menys i d'un salt, vaig empènyer la porta del despatx del senyor Blasi, a risc de que me'n passés una de crespà.

—Home! — em digué el meu burgès així que em veié entrar —. Quan no tingui res que fer, hauria de netejar el tinter i posar-hi tinta, perquè ara mateix deia jo a la Cinteta que està tan brut que no puc escriure!

Em vaig quedar bocabadat i des de llavors no vaig tornar a sospitar del senyor Blasi i de la Cinteta.

Pi Rissac

•••

LA PLAGA

AL poble de Vilatorrada de Baix va haver una plaga terrible de cuques que va assolar els camps, menaçant destruir totes les collites. Els pagesos estaven consternats, puix veien que anaven a la misèria i l'alcalde resolgué anar a Barcelona i consultar a un pèrit agrícola, a fi i efecte de que els hi donés algun mitjà per poguer combatre aquells paràsits.

Per aquells temps, la xamosa Marieta, la noia del Mas Roig, s'havia casat amb en Quel de cà'l Capdebrot i el nou matrimoni estava gaudint les delícies de la lluna de mel.

Passaren els dies i per fi, l'alcalde de Vilatorrada comparegué triomfant. Havia parlat amb un agrònom i portava ja els ingredients per matar-les.

Des de l'endemà, tots els camps foren copiosament regats, per tal de conseguir la mort de les maleïdes bestioles.

A la tarda, la Marieta i en Quel sortiren a donar un passeig per les enfores i aquest volgué assentar-se una estona a terra a descansar.

—Ai reiet, no ho facis — respongué esglaiada la Marieta —, que aquest matí ho han regat tot per destruir les cuques i no fos cas que aquest ingredient se t'enganxés als pantalons i matés també la teva.

M. Asover

Conte premià del número març:

LES CAMES DE LA PEPETA

—Vos deixo sols, però no feu cap criatura-da, eh?

—No tingui por, senyor Ramon: el seu fill és molt jove encara per aquestes coses.

LA SOSPITA

El senyor Romeu acabava de dinar i es disposava a encendre el puro amb que habitualment epilgava l'àpat, quan la Carolina, la seva muller, li digué:

—Joanet, avui me n'haig d'anar de seguida. Tinc modista, sessió de Roper, té al "Ritz"... No sé com me les arreglaré per arribar puntual a tot arreu.

—Ves, ves. Jo no penso moure'm d'aquí en tota la tarda...

I el senyor Romeu donà la primera xuclada al saborós havà, deixant-se caure damunt la butaca on acostumava descansar cada tarda, quan es donà compte de que a terra hi havia un petit sobre de color de rosa; segurament una lletra de la seva muller.

S'alçà mandrosament del seient, s'ajupí, no sense esforç i collí el sobre que portava l'adreça de la Carlota, íntima amiga de la seva dona.

Què devia dir aquella lletra? La curiositat va picar l'esperit del senyor Romeu. Curosament, amb vapor d'aigua obtingut amb la lampareta d'alcóhol i una casseroleta d'alumini, aconseguí descloure el sobre. Tregué la lletra i els seus ulls es dilataren com dos taronges al llegir les següents ratlles:

"Estimada amiga: Dec felicitar-te i felicitar-me per la teva indicació. Creu que n'estic encantada. Des de que el tinc, em sento més acompanyada. Quan a la nit, sense altra roba que la meva finíssima camisa rosa, el tinc damunt meu, em sento retornada a la vida. M'escalfa tota i

m'abandono a ell en un èxtasi... Només sento la por de que es torni vell i no em serveixi. Mes, en fi, ja és sapigut que en aquest món, la felicitat no pot ésser eterna...

"Adéu, Carlota meva, fins que ens veiem al "Royal", que te'n parlaré més extensament. Hi han detalls íntims que sento rubor en contar-te en aquestes ratlles... T'abraça la teva

Carolina".

El senyor Romeu es sentí defallir. Ella, la Carolina! La seva Carolina, la seva dolça Carolina, enganyar-lo! Tota la tarda rumià terribles projectes de venjança... Fins a les vuit que la muller infidel comparegué, tranquila, satisfeta, confiada...

—Canalla! Desvergonyida! Mala dona! — exclamà el senyor Romeu—. Què és, aquesta lletra? La senyora Carolina mirà el paper i exclamà:

—Ah! Però de què et creus que parla?

—Tu diràs! Em sembla que són prou expressius, els teus termes! Un home que et fa molt feliça quan t'escalfa, quan te'l sents a damunt!

—Un home? Si parlo d'aquell pyjama que vaig comprar-me la setmana passada i que qualsevol estona et vindrà a cobrar la modista!

K. Britet

—Ha estat una gran pensada: un frasco d'**Erotyl** per mi i un per ella, i... com si tinguéssim quinze anys!

Erotyl:

és el producte magne per a combatre eficaçment la IMPOTEN-

CIA i la NEURASTENIA, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament.

Venda a l'engròs i detall: Alt de Sant Pere, 50, farmàcia del Doctor W. DUTREM, Barcelona

Divendres va fer el seu retorn triomfal a l'escenari de l'"Edèn" el senyor Saldoni, que anava d'un costat a l'altre cridant: "Aoiga, sanyort manusipal!" Els dos Tubaus varen estar molt bé i la gent va riure de valent, que és lo que suposem que es proposaven l'empresa, l'autor i els còmics.

Ah! Em descuidava de dir que la Cortès surt en camisa i no té por de mostrar-se així a la concurrència, sens dubte per allò de que *la cortès no quieta nada a lo valiente...*

En fi, que tot va anar bé i que si no hi ha entrebanc tindrem a l'"Edèn", Saldoni almenys per tot un mes llarg.

0 0 0

La Merceneta Serós, gentil criatura per la que sentim totes les nostres simpaties, ha estrenat a "Eldorado" un cuplet d'en Llorba que es diu "La barcelonista", en el qual es demostra com dos i tres fan cinc que la xamosa coleccionadora, com diuen els clàssics, es mor pels campions espanyols d'enguany.

Recomanem a la noia que amb aquestes aficions tingui compte amb les pilotes dels nostres trempats campions.

Anit es devia estrenar al "Còmic" una nova revista que es diu "Kiss-me", o sigui traduït al català: "Fes-me un petó!" Nosaltres no hi vàrem anar perquè el dimarts és dia de xapó, i lo primer és lo primer.

Però si qui diu "Kiss-Me" és una bona femella, anirem encara que ens costi quedar-nos sense escudella.

0 0 0

En Junoy, el joven, publica una crònica a "La Noce", escrita des de Madrid. Parla de la gent que viu al "Palace Hotel" i diu:

"Alrededor de una mesa don Juan March rodeado de su corte de amor de procuradores, abogados y periodistas".

Si jo fos de Don Joan March o d'algú dels aludits aniria a En Junoy i el reptaria fent crits, puix no veig pas com d'un home formi la corte de amor un plumífer, un lletrat ni menys, un procurador.

0 0 0

Divendres, si no hi ha destorb, la co-

lla Santpere-Bergés, estrenarà a l'"Espanyol" una comèdia d'en Pompeu Crehuet titulada "Plou i fa sol".

A la empresa desitgem verament i de tot cor que aquest sol i aquesta pluja resulti una pluja d'or.

0 0 0

En Demón, compositor, director de Jazz-band i home enciclopèdic, ha escrit un *two step* dedicat al "Barcelona" que es titula "Hurra al campió!"

El vàrem sentir diumenge a la tarda a la "Paloma", *vulgo* "Venus Sport", on vàrem anar a fer barrila amb una raspa del Ninot que es diu Sió i és d'allò més trempada.

Per cert que mentre ballàvem em preguntà la Sió: Què és aquest bulto que sento que portes al pantaló?

I jo, que no em convenia dir-li amb aquella ocasió

la veritat, vaig respondre:

—Res, pubilla, és el campió!

0 0 0

Divendres passat, a Alicante, la pesca de sardina fou tan extraordinària, que en tingueren de llençar altre cop més de la meitat al mar.

Aquell dia, la sardina es venia a cinc cèntims el kilo i això sembla a l'Urrecha, del "Diluvio", una cosa miraculosa.

A mi em diu la Serafina, raspa del senyor Pulgar, que mai li manca sardina quan vol i sense pagar.

L'AFARTA PORRES

LES DELICIES DEL CAMP

DES de que tenen una torreta al Coll, el senyor Mateu i la senyora Beatriu estan que no hi veuen de cap ull. Es veritat que per arribar-hi tenen de caminar ben bé un quart i mig, des de la més propera parada del tramvia i que a la nit allò està més fosc que gola de llop, però ells, lo que volen és tenir torre, sigui com sigui, i amb això ja estan satisfets.

Per acabar-ho d'arreglar, l'aigua de la torre és de pou i això és un altre inconvenient, puix tot el dia han d'estar al peu de la bomba.

—Això és lo únic que ens mareja, lo de l'aigua — deia l'altre dia la senyora Beatriu a una senyora que l'havia anat a visitar—. Sort que ens ajuda algun cop el promès de la noia. Diumenge mateix, va venir a les nou del matí i es va estar bombant amb la meua filla fins a l'hora de dinar...

Tit Hella

APOLO CONCERT

Marqués del Duero, 57-Tel. 5326 A

50 elegantes artistas 50

30 tanguistas 30

Éxito de las simpáticas rumbistas

GIRIA : LOLA MONTIEL : ROSALES

Templo de la alegría y del buen humor

EDEN CONCERT

Conde Asalto, 12 - Gran Music-hall - Tel. 3332 A

Viernes 15 Mayo

Estreno de un voudeville del

«SALDONI»

titulado

¡ADIGA, SANYORT MANUSIPALI

LA BUENA SOMBRA

Cabaret de primer ordre

Ginjol, 3 (Plaza Teatre)

Direcció artística: J. COMPANYY

60 tanguistas 60 - 20 cambres 20

Orquestra American Jazz-Band Clottes

Restaurant econòmic a la carta

MAISON MEUBLÉE | Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Carrer de Barbatá, 27
Antanor

(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6
al costat del Teatre Circo Barcelonés

GRAN CONFORT - SALETES DE BANY - Telèfon privat
Ventiladors elèctrics a les dues cases Habitacions a 5 pessetes

"LA MASCOTA"

PRIMERA Y ÚNICA CASA

EN GOMAS HIGIÉNICAS

ES LA MEJOR SURTIDA

MAYA LADILLAS EN POLVO PTAS. 050 Cms

1. SAN RAMÓN. 1.
BARCELONA

Hotel Restaurant CASA JUAN

Pensión con desayuno 12 pesetas

Gran confort

Rambla Sta. Mónica, 21-23 Teléf. 2372 A

EL CUPIDO

Carrer de Sant Pau, 110

GOMES HIGIÉNIQUES

Gasteu UN RAL i n'estalviareu MIL

MARCA REGISTRADA

No val a badar...!
Passau per LA MUNDIAL abans d'entrar al bany i adquiriu un salvavidas per no anar a fons! Lavau-vos després del bany. Casa de curació pais que ensopeguen. Polvos per matar les cabses de gotes potes.

CABRES! Si en teniu i voleu que fugin esperades com si veiessin el Llop, compreu la Lotión Ladil que la trobareu per **DOS PESSETES** al

Carrer de l'Unió, n.º 5. Farmàcia

EL CANTÀBRICO

OSTRAS Y MARISCOS

- FILLS DE C. BADIA -

CALLE SANTA ANA-11-B
TELEFONO A-4222

SARNA (RONYA)

s cura en deu minuts amb el

SULFURETO CABALLERO

Comte de l'Assalt, 86 i centres d'específics. BARCELONA

PURGACIONES

uretritis y toda clase de lesiones de las vias genital-urinarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las tan conocidas

Grajeas Rusas Rovisoff

cuyos resultados se notan a las primeras tomas.

Casa Seguí, Rambla las Flores, 14-Barcelona

S'ha posat a la venda

el sisè fascicle de

EL TALISMÁN DEL AMOR

Cap més obra ha assolit un èxit tan gran i expontant con la formosíssima creació de la notable escriptora

LAURA BRUNET

En el sisè fascicle d'aquesta obra, s'estudia magistralment el suggestiu tema

SOLEDADES

Una volta coneguda en termes generals la manera de jugar i dominar el cor de la persona amada (fascicle I), s'entra ja en el segon tema en plena matèria de l'estudi fisiològic de l'amor posant en mans de tothom les armes ofensives i defensives per vèncer en el més dolç dels combats, i en el tercer, quart, quint i sisè es completa la magistral concepció, oferint un seguit d'exemples per a iniciar-se en els camins de l'amor. Cap obra — absolutament cap — conté un estudi tan meravellós de les intenses emocions cordials com aquest deliciós llibre de la LAURA BRUNET, de qual ningú podrà prescindir per triomfar en les lluites amoroses.

—I ara, Laieta, que t'has tornat boja?

—Veuràs, m'explicaré: tu ja sabs que jo, ensenyo el "corte" i que tinc fama d'ensenyar-lo bé. Però jo, l'ensenyo a les noies i com que tu t'has empenyat en què també te l'ensenyés a tu, doncs, mira, fillet, anava a començar tallant una peça.